

Giới thiệu Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc

Trong cuộc sống ai cũng muốn có cuộc sống hạnh phúc, nhiều người yêu thương . Nhưng tất cả những thứ đó đôi với cô chỉ là ảo ảnh, bàn tay cô nhúng đầu máu tươi, xung quanh một màu đen tối.

Con đường cô đi cô cũng phải trả giá rất nhiều , dù không muốn nhưng cô vẫn phải chọn con đường không hạnh phúc mà đi mời các bạn đón xem truyện Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô Gái Kỳ Lạ.

Chương 1

Buổi sáng hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió nhẹ. Bầu trời trong vắt không một mảnh mây vắt ngang, nắng lên - ấm áp và dịu nhẹ. Lá cây đã sang màu, cái thứ màu đỏ của lá bàng, màu vàng của mấy cây bằng lăng và còn cả hai cây phượng vĩ trọc lá mà trơ trọi ung dung trước cái cổng trường to đùng.

Hôm nay không chỉ là ngày thứ hai bình thường như những tuần trước mà còn là ngày khởi đầu cho một năm học mới - ngày tựu trường. Vạn vật như bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài cùng với tiết trời đẹp không thể đẹp hơn tưởng chừng như mọi học sinh đều nô nức, háo hức được đi học, được gặp lại thầy cô, bạn bè, mấy chiến hữu sau hơn hai tháng hè “trùng trùng li biệt”. Ấy vậy mà Tường Vi lại chẳng buồn hứng thú, cô vốn chẳng ham hồ gì việc vác xác đi học, hơn nữa cô đã lên 11 thì còn đâu cái cảm giác tò mò về ngôi trường mới như mấy đứa lớp 10 - chập chững như mấy bé gà con mới vào lớp 1 còn núp sau váy mẹ nữa.

Tường Vi vẫn y như năm ngoái, mái tóc ngang vai và mái che mắt một mắt, không khi nào buộc lên hay làm kiểu gì dù đơn giản nhất, người như bức họa đồ âm dương - “tông xỉ tông” chỉ hai màu đen trắng, tai đeo headphone, hai tay ung dung xỏ túi quần mà bước vào trường. Cô cực ghét mặc áo dài, ấy vậy mà bị tổng vào trường mà con gái lấy áo dài làm đồng phục. Nhưng Tường Vi lại chẳng ngoan ngoãn nghe theo mà mặc cái thứ đồ khó chịu đó, năm lớp 10 khi ông nội đưa áo dài cho cô, cô còn chẳng nhìn mà đem vứt ngay vào lò sưởi. Sau một thời gian chống đối, cô đã thành công thuyết phục ông Trường - ông nội Tường Vi xin nhà trường cho cô không phải mặc áo dài. Ông Trường là người có gia thế, quan hệ rộng rãi nên việc đó không hề khó, vậy nên Tường Vi chỉ cần mặc áo sơ mi trắng và quần đen như những nam sinh khác là được.

Cô chẳng màng đám học sinh cả mới lẫn cũ nô nức vui đùa hay xúm xụi lại nói chuyện mà “lê thân” về lớp và chọn một chỗ ngồi ở góc tường và gần cửa sổ mà gục xuống ngủ. Trường nơi Tường Vi học - trường K.Q High Scholl là một trường đặc biệt, nó là trường tư nhưng lại là trường hàng đầu quốc gia, và tên trường cũng không phải đặt theo mấy vị anh hùng hay tên tập đoàn sáng lập mà là K.Q tức là King Queen để khẳng định thêm uy thế. Tường Vi ngủ trong lớp nguyên tiết chào cờ và tiết đầu của GVCN, thầy cô trong trường cũng không dám đụng đến cô nên đành để mặc. Bề ngoài Tường Vi như một cô gái đầy gai góc, cô ít giao tiếp và tính trầm đến mức lạnh nhạt. Không những thế, đến gần cô còn có cảm giác lạnh lạnh sống lưng, tràn ngập sát khí. Cô cứ đến lớp là đeo tai nghe, nghe nhạc và nằm ngủ, mặc cho cả lớp học hành hay vui chơi. Gần chỗ cô cũng không ai dám ngồi hay lại chọc phá, còn được xem là chỗ âm u nhất trong lớp. Cô bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu về mình, ừ.. thì cô chẳng “care”, cô giống như Oreki trong Hyoka - tiết kiệm năng lượng đến hết mức nên chẳng bận tâm hay xía vào việc gì..

Một tuần học trôi qua, cô vẫn như thế - đến lớp nằm ngủ, hết giờ thì xách ba lô đi về. Tường Vi năm nay sẽ vẫn như năm ngoái và cuộc đời học sinh của Tường Vi sẽ trôi qua im ắng như thế, nhưng ngay thứ hai đầu tuần tiếp theo đã xảy ra những việc không nằm trong tính toán của cô.

Cô bước vào năm học với tâm thế thản nhiên, vì lớp học, danh sách học sinh của cả lớp, danh sách các giáo viên,.. cô đều đã nắm rõ trước khi vào học. Nhưng năm nay, có một học sinh mới chuyển vào lớp của Tường Vi, đến sau tiết chào cờ tuần 2 cô mới hay biết. Tiết 2, cô vẫn gục đầu xuống bàn ngủ nhưng cô chỉ nằm và nghe màn giới thiệu của bà GVCN cùng màn chào hỏi qua loa của tên học sinh học sinh mới. Tường Vi vốn chẳng mấy quan tâm đến thứ gì nên cô cũng chỉ nghe qua qua. Gã là học sinh du học về, nhưng muốn tiếp tục chương trình học ở Việt Nam nên chuyển vào đây học. Gã chỉ mới 18, tức là hơn cô có 1 tuổi, đáng ra phải học lớp 12 nên cô Tường Vi chẳng hiểu nổi tại sao gã lại chuyển vô cái xó bình yên của cô. Không những thế, khi chọn chỗ ngồi gã lại được chỉ định ngồi cạnh Tường Vi, vì bàn chỉ có một người cũng hơi kì. Cả lớp âm ỉ lên kêu gã đổi chỗ khác kèm bao lời đe dọa. Những vẫn giữ cái giọng ôn tồn xen chút tự mãn ban đầu như khi giới thiệu bản thân, gã đáp:

- Cô gái bé nhỏ này được ngồi chung với tôi không khéo lại là hạnh phúc của em ấy đấy chứ !

Một vài giây tĩnh lặng như đưa tang, cả lớp đều nhìn chăm chăm nơi chỗ ngồi của Tường Vi và gã. Tường Vi vẫn giữ tư thế nằm bẹp trên bàn, khẽ quay gương mặt mặt xinh đẹp về phía gã học sinh mới. Cô lim dim, mắt nhắm mắt mở, bằng cái giọng khe khẽ nhưng đầy sát khí, nói:

- Một là ít lời, để im tôi ngủ. Không thì CÚT.

Tường Vi lại quay mặt xuống bàn như vị trí ban đầu, và buông một câu lửng lơ:

- Tôi chọn.. làm một người không hạnh phúc..

/ End chương /

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ý Gì?

Chương 2

Tiếng chuông hết giờ vừa điểm cũng là lúc Tường Vi xách balô rời khỏi lớp đi thẳng đến 12A3 - lớp của tên đại ca ấy.

Vũ Thiên, tên của cậu ta, là một người không chỉ nổi tiếng vì những vụ đánh nhau đẫm máu gây điên đảo cả trong và ngoài trường K.Q mà còn bởi vẻ ngoài khá khôi ngô, tuấn tú. Dù gương mặt khá lạnh lùng nhưng không thể giấu đi vẻ điển trai trên gương mặt cậu ta.

Tường Vi đã từng xem cậu ta đánh nhau khá nhiều vụ lớn nhỏ. Trong các trận đấu cậu ta sử dụng khá ít chiêu thức nhưng những đòn tấn công lại rất uy lực nên dễ dàng hạ nhanh gọn các đối thủ của cậu ta. Tường Vi cũng không thể hiểu tại sao Vũ Thiên lại đi gây và đánh con gái, lại còn là cô bạn Ngọc Trâm hiền thực của cô. Nhưng Tường Vi là một người nóng tính, cộng thêm gần đây cô hay bị làm phiền bởi những cô gái cứ bu bám và tán tỉnh Thiên Long, bọn chúng cứ làm ồn khiến cô không tài nào ngủ ngon nên mới dễ bực tức mà nổi điên lên thế. Cô dường như càng lúc càng bực tức và bước nhanh chân hơn.

Tường Vi vừa bước gần đến cầu thang là lúc Vũ Thiên đang xách balô đi xuống, cô đứng lại và ném về cậu ta một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Vũ Thiên tất nhiên có nhớ về cô, cậu ta đã từng thấy cô ở khá nhiều trận đánh nhau. Cậu ấn tượng với hình ảnh một cô gái không mặc áo dài đồng phục, khoanh chân, ngồi thản nhiên ăn oishi mặc cho những vụ đánh nhau khốc liệt cỡ nào đang xảy ra trước mắt. Nhưng cô làm gì ở đây? Lại còn nhìn cậu với ánh mắt đầy thù hận ấy? Tường Vi luôn để mắt phải bị tóc mái che mắt nên lúc này đây gương mặt cô lại càng thêm sắc lạnh.

Vũ Thiên vẫn nhìn thẳng vào Tường Vi và thản nhiên bước xuống cầu thang, toan đi qua cô. Nhưng ngay lập tức cô ngăn cậu ta lại, dơ chân, đá cao nhằm mặt người thanh niên trước mặt. Nhanh như chớp, Vũ Thiên cảm nhận được, hơi ngã người ra sau nên né được dễ dàng. Cậu ta không muốn đánh nhau với cô, nên giữ nguyên vẻ mặt không quan tâm định đi tiếp. Nhưng Tường Vi không thể bỏ qua cho cậu ta, nên tiếp tục dồn sức tấn công. Vũ Thiên vốn không muốn đánh nhau nên không đánh trả, ấy vậy nhưng việc đỡ mà không đánh trả gây cho cậu nhiều khó khăn. Tuy Tường Vi có dáng người khá nhỏ nhắn, nhưng đòn tấn công của cô vô cùng nhanh và chính xác nên dù Vũ Thiên chỉ tập trung phòng thủ và đỡ đòn thì cũng không thể đỡ nổi các chiêu thức của cô.

Rồi, [*bụp*], Tường Vi nhanh tay đánh thẳng nắm đấm vào mặt Vũ Thiên khiến cậu phải lùi về sau một bước. Cô vẫn không hề ngừng lại mà tiếp tục tấn công cậu ta. Vũ Thiên hành động theo bản năng, cậu tránh được cú đấm ngang trực diện của cô và liền vung tay lên giờ nắm đấm đầy uy lực về phía Tường Vi...

Bỗng từ phía cột trụ to vang lên một giọng nói làm Vũ Thiên như tỉnh ra, ngay lập tức thu lực và dừng tay lại ngay trước mặt Tường Vi:

- Hai con lộn đang oánh nhau kìa.

Hai người hướng mắt về phía cột trụ lớn- nơi phát lên tiếng nói, nơi có một chàng trai đang ung dung khoanh tay trước ngực và dựa vào tường, kèm theo vẻ mặt gian xảo. Tường Vi biết chắc đó là Thiên Long, dù cô chưa bao giờ thấy mặt hắn ta mặc cho hai người cùng bản vì hôm nào cô cũng đến sớm hơn và gục mặt xuống bàn ngủ, kể cả hôm đầu họ gặp nhau Tường Vi cũng chưa hề nhìn rõ gương mặt hắn. Nhưng cái giọng nói ôn tồn, trầm ấm xen chút tự mãn và giễu cợt này thì không trật đi đâu được.

Thiên Long có vóc dáng cao nhưng không gầy, lại rất cân đối, khuôn mặt góc cạnh, điển trai hơn những soái ca bước ra từ trong ngôn tình. Hèn gì hắn ta được nhiều cô gái theo đuổi và sẵn sàng đu bám hắn như vậy. Khuôn mặt hắn luôn đi theo vẻ táo tợn như muốn trêu điên người ta. Nhưng Tường Vi nhìn ra trong ánh mắt sáng, đẹp mê hồn ấy một sự tan thương khó tả, làm cô cũng thấy nghi hoặc. Hắn ta làm gì ở đây?

Vũ Thiên và Tường Vi cũng ngừng đánh nhau mà quay ra chăm chú vào hắn. Nhìn hai khuôn mặt ghệt ra và nhìn mình, Thiên Long lên tiếng:

- Cô bé, nhóc không chịu xét xem lí do? Dẫu có là lời nói phiến diện vẫn đề người ta dắt mũi.

Tường Vi ném về phía hắn ta cái nhìn nghi hoặc, cất tiếng hỏi:

- Ý gì?

Thiên Long khẽ day trán kèm theo một cái cười nhạt nhẽo:

- Cô bé, nhóc thấy cái tên này có phải loại hơi không đi gây đánh con gái không?

Hắn ngưng một lúc rồi nói tiếp:

- Cô ta còn là con gái bảo bối của ông chủ một trong những tập đoàn hàng đầu Việt Nam, liệu ai rảnh đi chọc vào tổ kiến lửa? - Thiên Long hát cảm về phía Vũ Thiên - Hôn nữa cậu ta còn là hôn phu của cô ta.

Vũ Thiên, qua lời của Thiên Long thì nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện. Tường Vi là một cô gái thông minh, nhưng nhiều khi chậm tiêu đến khó hiểu. Thấy vậy, Thiên Long đành nói thêm:

- Sáng nay từ nơi ủy mị, u tà* về lớp tôi thấy gã cao to thẳng thừng từ chối tình cảm của cô tiểu thư đó.

Tường Vi dường như đã hiểu ra mọi thứ. Vậy là Ngọc Trâm lừa dối cô? Tường Vi vẫn không thể tin vào những điều đó. Nhưng không thể phủ nhận, từ nãy đến giờ Vũ Thiên dường như không hứng thú đánh nhau vô cớ sao có thể đánh Ngọc Trâm cơ chứ? Cô đã từng nghe đồn về vị hôn phu của Ngọc Trâm, hơn nữa cô ấy cũng từng nói rằng yêu người đó nhiều thế nào. Chẳng lẽ là Vũ Thiên? Ngọc Trâm đã lợi dụng cô thật sao? Chỉ vì sĩ diện của mình mà Ngọc Trâm nói dối để cô đi trả thù hộ? Tường Vi thấy trống rỗng vô cùng, người bạn hiếm hoi của cô cũng phản bội cô. Chẳng lẽ cô không thể tin một ai trên đời sao?... Không... Không thể... Không thể nào... Cô phải chính tai nghe điều này từ Ngọc Trâm. Và tại sao cô ấy lại làm thế với cô.

Thiên Long giương như hiểu thấu tâm tư và sự nghi hoặc ẩn sâu trong mắt Tường Vi, im lặng vài giây rồi cất lời:

- Nếu cô còn nghi hoặc tại sao không hỏi trực tiếp cô ta?

Hắn im lặng và nghiêng đầu nhìn về bức tường cạnh cửa lớp gần cầu thang đang mở. Tường Vi và Vũ Thiên cũng đưa mắt nhìn theo...

/ End chương /

*: Nôm na hiểu là đi toilet về.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Dối Trá!

Chương 3

Tường Vi và Vũ Thiên cùng hướng mắt nhìn theo Thiên Long về chỗ bức tường sát cửa. Không gian như chết lặng, im ắng đến rợn người. Rồi từ từ, cái dáng người nhu mì đó hiện ra. Là Ngọc Trâm! Tường Vi nhìn Ngọc Trâm không rời, cô hi vọng sẽ nhận được một lời giải thích cho tất cả. Cô chỉ cần lời phủ nhận của Ngọc Trâm, chỉ cần như thế, cô sẽ tin. Vậy mà không, Ngọc Trâm chỉ đứng đó, im lặng và cúi mặt xuống. Tường Vi chỉ muốn chạy ngay đến chỗ cô bạn, bảo cô ấy nói với cô điều đó không phải là thật. Những lúc này đây, sự việc đã quá rõ ràng. Cô bị phản bội!

Vũ Thiên ném vào Ngọc Trâm cái nhìn khinh bỉ, rồi xách balô rời đi. Tường Vi cũng chẳng nói năng gì, cũng thôi nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt rồi quay lưng đi.

- Theo tôi làm gì? - Ngọc Trâm đang thất thần xỏ tay vào túi quần đi, thì dừng lại buông thõng một câu.

Thiên Long cũng bước thêm mấy bước đến gần Tường Vi rồi nghiêng đầu cúi xuống nhìn gương mặt cô và nói:

- Tôi đi đâu là quyền của tôi, nhóc đâu cấm được? Right?

Tường Vi phờ ra bản mặt “nhìn mặt tôi có giống đang quan tâm không?”, rồi lách qua phải, mặc kệ mà đi tiếp. Hôm nay vì muốn đánh nhau nên cô đã nói bác Hán không cần đón cô. Cô đã lâu không tự mình đi đâu, lại không được đi nên thấy phố xá trông rất xa lạ. Hay cũng có thể là vì tâm trí cô đang đặt ở nơi nào đó xa xôi nên cứ lơ đãng đi.

Chẳng biết đã đi bao lâu, Tường Vi mới nhận ra mình đã lạc đường từ lúc nào. “Số 13, Đường...” cô nhìn theo địa chỉ trên một bảng hiệu, toan dùng Google Maps tìm đường về. [Pin yếu], điện thoại vừa bật lên đã tắt lịm. Lòng mày cô khẽ cong lại, hôm qua cô cũng quên mất điện thoại sắp hết pin, sáng nay lại cầm đi mà không để ý gì. Ngao ngán nhìn chiếc điện thoại đang cầm trên tay rồi Thục Nghi tùy tiện ném nó vào góc tường trống khiến chiếc điện thoại vỡ tan.

Tường Vi đành tiếp tục đi, ngắm nhìn cảnh vật tấp nập của thành phố trong lúc này khiến mọi thứ dù đẹp đến đâu cũng trở nên vô vị. Bất chợt nhìn quanh cô mới để ý có mấy người ngang qua nhìn mình. Vài giây ngẩn ngơ, nhưng có tình tảo lại Tường Vi cũng nghĩ ra là tại sao.

- Đẹp quá. - Một người không đành mà thốt lên.

- Xinh thật. - Thêm một đoạn là tiếng của một người khác.

Tường Vi chính là ghét kiểu nói này. Cô thừa hưởng từ mẹ cái vẻ xinh đẹp thoát tục, nhưng từ khi cha mẹ cô mất cô lại căm ghét cái dung mạo này. Cứ hễ cô nhìn vào gương thì lại nhớ đến mẹ, nhớ đến khi sống vui vẻ hạnh phúc bên cha mẹ. Hôm nay thì Tường Vi lại chẳng tâm trí đâu mà nổi điên với những người đó, mà thay vào là một nỗi thất vọng còn chưa nguôi.

Bước lùi lại lúc đi ngang qua một ngõ nhỏ, Tường Vi giữ nguyên tư thế xỏ tay vào túi quần, người hơi ngửa ra sau rồi quay mặt sang phải mà nhìn vào. Bên trong có tiếng đánh nhau, nghe như có không ít người. Cô xoay người, ung dung đi vào, thú vui của cô vẫn là xem đánh đấm.

“Chà chà, xã hội đen, không vũ khí, cũng thú vị” - cô vừa mới thấy sự cảnh bên trong mà nghĩ. Một đám bát nháo chừng mười tên, trông có vẻ hung hãn, toàn thân đầy những vết xăm đủ kiểu. Với cô mà nói cái lũ này giống đám lợn, bò trong chuồng, chỉ thích gặm rú với cái xác to chứ chẳng làm được gì nên hồn.

Mãi mê chú ý mấy tên râu kẽm, răng hô, mắt xếch mà Tường Vi bỏ quên luôn việc để ý người bọn chúng đang đánh. Nheo mắt nhìn cái dáng vẻ quen thuộc trước mắt, cuối cùng cô cũng nhận ra. Là Vũ Thiên!

Thân thủ của Vũ Thiên rất nhanh nhẹn, một mình đánh với nhiều người như vậy mà xem ra lại không có chút cực nhọc. Mà nhìn kĩ sẽ thấy cậu ta giống như chơi mèo vờn chuột, khiến cho mấy tên to con kia tức điên. Một bên thì điên cuồng, chỉ được cái xác to còn tay chân thì vung linh tung chẳng ra chiều thức gì. Bên kia thì lạnh lùng điềm đạm, tránh né không mất chút sức nào, lại dễ dàng tung những cú đấm uy lực khiến cho đối thủ đau điếng. Đường như là không muốn hạ ngay mấy tên này nên Vũ Thiên có phần nương tay, khiến cho chúng bị đánh ngã vẫn đứng lên đánh tiếp đến khi kiệt sức mới gục xuống. Tường Vi thầm khen ngợi sức bên của cậu, không hổ danh là đại ca trường K.Q. Đã đánh lâu tới vậy mà trên gương mặt có động vài giọt mồ hôi ấy vẫn không chút mệt nhọc nào.

- Xã hội đen, học sinh cấp ba? - Cô vốn không có khả năng kiềm chế nên thắc mắc trong lòng từ lúc đầu cứ thế tuôn ra thành lời.

Bất chợt cảm thấy đằng sau như có người, nhưng Tường Vi chưa kịp quay đầu đã cảm nhận thấy hơi thở ấm áp đã thổi ngay sát tai cô. Tâm trí chưa kịp định thần khiến vành tai cô dật khẽ...

- Bọn lính đánh thuê, chỉ cần có tiền là đánh thôi.

Cái giọng điệu ngao ngễ, nghe một cái là chỉ muốn phang ngay dếp vào mặt này không thể là ai khác. “Thiên Long! Cái tên chết tiệt này làm gì ở đây?”, cô nghĩ thầm. Đồng thời cũng có một sự e dè hần, lại nói có thể đứng sau cô mà không hề để cô phát hiện thì quả là có tài. Nhưng vẫn không thể bỏ qua cho hắn, riêng cái tội dám làm cô hú hồn một phen. Sau vài giây hết thất thần, cô dồn sức vào chân, cứ thế mà giẫm lên chân hắn một cái đau điếng. Hắn thật là rất đau muốn nỏ tròng mắt, còn cô lại thần nhiên như không phải chuyện của mình. Tay đưa lên ra hiệu cho hắn im lặng, gương mặt có chút không giấu được thỏa mãn. Nhìn vẻ mặt cam chịu của Thiên Long khiến Tường Vi thích thú tới quên cả mấy tên đang đánh nhau đằng sau.

Đến khi Tường Vi và Thiên Long chém giết nhau bằng những cái tròng mắt và liếc xéo chán chê, khi quay lại nhìn đã thấy trận đánh nhau kia cũng xong rồi. Tất cả mấy gã đánh thuê đều nằm rạp xuống đất, trông tên nào cũng thảm thương lạ thường. Túm cổ áo của một tên cong “ngáp ngáp” - chưa gục hẳn, Vũ Thiên dùng ánh mắt sắc như dao cạo nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Kè nào?

Ý tứ câu này là muốn tra hỏi kẻ đã thuê bọn chúng đánh cậu ta. Nhưng tên to con chưa kịp trả lời, thân thể bỗng giựt lên rồi một vũng máu to bắt đầu loang ra. Còn Vũ Thiên đã bỏ xác hắn nằm đó, đứng một bên từ lúc nào.

Tường Vi và Thiên Long đã chứng kiến trọn vẹn cảnh trước mắt, cả hai đứng ngẩn ra vài tích tắc. Tường Vi không suy nghĩ hay kiêng dè gì liền chạy tới cái xác đầm máu, nhìn kĩ vết thương và sờ nắn một hồi rồi nhìn hai gã con trai, đưa ra kết luận:

- Remington M870, nòng trơn. Hấn gãy xương, nội tạng vỡ, chắc là đạn slug. (*)

Cô nói xong, vẫn giữ nguyên tư thế xỏ tay vào túi quần. Tường Vi khẽ bước xéo sang một bên, quay đầu nhìn về tòa nhà ba tầng phía sau.

Hai chàng trai đứng lặng người nhìn Tường Vi gái đưa ra những kết luận với gương mặt queo, mà không khỏi bất ngờ. Thật khó tin! Một cô gái 17 tuổi lại hiểu rõ về súng đến vậy. Trong lòng Vũ Thiên và Thiên Long đều dậy lên những suy nghĩ khác nhau.

- Còn chờ gì nữa. Chạy mau!

Tiếng Tường Vi vang lên cách hai tên con trai một đoạn khá xa. Mãi theo đuổi những suy nghĩ riêng, mãi đến lúc này bọn họ mới tỉnh ra. Lập tức chạy theo Tường Vi. Việc có tiếng súng phát ra ở gần trung tâm thủ đô vô cùng khác thường, cảnh sát sẽ sớm đến đây. Nên cho dù không phải họ làm, cũng không tránh khỏi liên lụy. Chạy, lúc này là giải pháp tốt nhất.

Được một đoạn khá xa, cảm thấy an toàn cả ba mới dừng lại. Vừa vặn lúc này xuất hiện một chiếc Rolls Royce Phantom (**) dừng lại trước mặt bọn họ. Từ trong xe một người đàn ông trung niên bước ra, người này không lịch lãm, khoa trương cũng không bụi bặm. Toàn thân toát lên một khí chất mộc mạc, gần gũi. Ông ta đi dần đến trước mặt ba người bọn họ, khẽ cúi đầu thể hiện sự tôn trọng.

- Tiểu thư, nên về rồi!

Ngao ngán với cách gọi “tiểu thư” “Tàu khựa” ấy, nhưng dù nói thế nào bác Hán vẫn không đổi nên Tường Vi cũng đành để mặc theo. Cũng không quay lại nhìn hai gã con trai phía sau, cô cứ thế bước đến rồi ngồi vào xe.

Chiếc xe từ từ lăn bánh đưa theo Tường Vi với bao suy nghĩ về những chuyện của hôm nay.

Nhìn nhận lại thì Vũ Thiên không chỉ là mấy tên đại ca thích tỏ vẻ côn đồ trá hình, đánh với nhiều người tới vậy lại trông như không có gì. Viên đạn bay đến gã đánh thuê khá lệch, rõ ràng là không nhắm vào hắn. Ở một khoảng cách khá gần lại đủ thời gian tránh kịp, góc bắn còn ở phía sau. Quả thật rất tinh tường.

~~~

- Về rồi sao? - Người đàn ông đứng tuổi từ từ gấp tờ báo đang đọc lại nói.

Ông ta ngả lưng tựa vào sô-pha, đưa mắt nhìn về Tường Vi, ánh mắt da diết như về yêu thương. Nhưng nhìn kĩ ra lại là ánh mắt sắc lạnh, dường như muốn tra hỏi cô đi đâu lại không thốt thành lời. Tường Vi nhìn ra nhưng thấy không có nghĩa vụ phải trả lời càng không muốn trả lời, đáp:

- Ông nội ngủ ngon.

Nói xong cũng không quay lại lập tức đi lên lầu.

/ End chương /

Chú thích:

(*): Slug: đạn với một đầu đạn duy nhất. Ở tầm gần có thể xuyên được áo chống đạn.

(**): Rolls Royce Phantom: Được biết đến như tượng đài của thế giới xe siêu sang.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Người Yêu...

Chương 4

Bóng đêm bao trùm từng góc khuất cổ kính của Hà Nội, thủ đô về đêm lại càng trở nên nhộn nhịp hơn. Người già nói, “Bây giờ là thời đại của cái lũ sống ngược. Ban đêm thì lũ lông bông ấy náo hết cả đường phố, không để cho bố con thằng nào ngủ, ban ngày đáng ra là làm được ổi việc thì chỉ biết ru rú trong phòng ngủ. Hồng! Hồng hết cả thế hệ!”, kèm mấy cái vỗ đùi “bem bép” cho thỏa nỗi bức xúc. Người trưởng thành nói, “Ừ thì cứ để cho chúng nó phá thỏa, do bố mẹ chúng nó không biết dạy con. Dù sao thì cũng chẳng phải con nhà mình”. Bọn con nít con nôi thì nói: “Siêu nhân Gao biến hình! Ta sẽ đánh bại lũ ác quỷ!”, còn thêm mấy kiểu “Như lai thần chú” gì đấy. Nói ra thì cũng chẳng liên quan, cơ mà cái thời đại tôn vinh “ATSM” (Áo tưởng sức mạnh) thì cũng phải chừa chỗ cho bọn nó. Thế đấy, từ nhỏ đã mang khuynh hướng như thế thì đến cái tầm tuổi thanh niên quậy phá là quá bình thường.

Dạ Khuyết - tên quán bar mang hơi hướng Tàu Khự này, là nơi mà không thanh niên Hà Nội nào là không biết. Nó là quán bar duy nhất trong nước mở ra cho cả học sinh từ mười lăm tuổi trở lên được ra vào, một cách hợp pháp! Thực ra là có hợp pháp hay không thì cũng chẳng ai hay, người ta chỉ biết là không có ai đến dẹp hay niêm phong mặc cho bao lá đơn của các bậc phụ huynh thân yêu. Cái bề ngoài như một tòa nhà hành chính của chính phủ của nó không ăn khớp mấy với phần bên trong cho lắm. Tiếng nhạc ồn ào từ sân nhảy cũng bị khóa chặt bên trong bởi lớp cách âm cao cấp.

Cô bé múa mở màn hôm nay trông rất non nớt, chỉ mới khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Dường như là lần đầu nên động tác của cô rất thô cứng, trang cô mặc cũng khá kín đáo. Chiếc váy rồi bó sát kéo dài đến đầu gối, áo sơ mi dài tay thì rộng thùng thình che phủ toàn bộ phần cơ thể phía trên, nút áo ở cổ cung được gài vào, mang đúng khí khái của học sinh trung học. Điều này khiến khán giả phía dưới không khỏi ức chế mà kêu gào.

Tiếng nhạc vẫn tiếp tục dồn dập theo ánh đèn nhiều màu mờ ảo, nhưng động tác của cô gái trên sân nhảy đã dừng lại. Một chàng trai đang từng bước, chậm chậm tiến lên các bậc thang hướng đến sân nhảy chính - nơi cô gái đang đứng. Mái tóc rẽ đôi của đầu thiên niên thứ hai (những năm 2000) tạo cho cậu ta cái vẻ lãng tử khó có thể sánh được. Chiếc quần Âu, áo sơ mi không cài hai cúc trên để lộ cơ ngực săn chắc, cánh tay áo được xắn hờ lên khuỷu tay, phụ kiện đơn giản đi kèm là một chiếc thắt lưng và vòng tay có gắn đinh. Dường như phục trang bên ngoài hòa quyện với vẻ điển trai này có thể hút hồn bất kì cô gái nào.

Chàng trai tiến đến trước mặt cô gái đang ngỡ ngàng trên sân nhảy, đưa đôi mắt mê hoặc nhìn cô gái ấy. Cậu ta đưa tay nâng nhẹ cằm cô kéo sát đến gần mình, từng hơi nóng khàn khàn phả vào mặt cô gái đã nhảy đơ từ lúc nào. Thân thể cô gái như mềm nhũn ra vô lực mà chìm đắm trong ánh mắt hóp hóp ấy. Cô để mặc cho chàng trai xa lạ cưỡi từng nút áo ra rồi kéo vạt áo trái xuống trái xuống tận khuỷu tay, để lộ ra chiếc áo ngực đen cùng với một phần của nơi ấy chưa phát triển hoàn toàn. Tay kia của cậu ta cũng không ngoan ngoãn để im mà từ từ xắn chiếc váy đen bó sát của cô lên. Từ sau ra trước, cơ hồ có thể nhìn thấy cả nội y bên trong mới dừng lại. Rồi đưa tay chạm từ mông đến đùi cô, ghé sát vào tai cô gái, nói:

- Múa đi!

Giọng nói như có ma lực, vang vọng từng góc ngách trong đầu cô gái ấy rồi thân thể cô bắt đầu múa. Từng động tác quyến rũ theo điệu nhạc kèm ánh đèn neon mờ ảo khiến điệu múa mở màn trở về quỹ đạo. Chàng trai bước khỏi sân nhảy chính mà không một lần ngoảnh lại xem thành quả của mình như thể biết rõ chuyện đương nhiên xảy ra.

Tường Vi ngồi trên quầy rượu, tay chống cằm, tay bốc oishi ngồi ăn mà nhìn một màn ấy, mắt phải lộ ra vẻ tự đắc. “Thật vô vị”, cô nghĩ thế. Cô không khinh thường những cô gái phải bán thân vào đây, cái cô khinh thường chính là não không đi kèm với thân. Đã biết phải vào Dạ Khuyết thì cũng nên biết cách ứng xử, ai dè lại để thân thể của mình mặc cho người khác khiêu khích mới hoạt động. Bất giác cũng chỉ là ngao ngán nhìn rồi thôi. Ai sinh ra cũng có số phận của mình, bản thân không tự điều khiển nó thì cũng chẳng thể trách ai.

Chàng trai từ trên sân nhảy đã xuống đến trước mặt Tường Vi, ngồi đến ghé đôi diện cô. Mặt cậu ta lại không mang chứa gợi sắc nào, nói:

- Đại ca, đại hào kiệt. Mày đến đây để ăn oishi thôi à?

- Đúng rồi!

Cái vẻ mặt thần nhiên của Tường Vi khiến Hải Nam cười khở. Tiếc là cô lại sinh ra không đúng hoàn cảnh, nếu không cô sẽ là một cô gái rất dễ thương.

- Mày cũng giỏi đấy, lại có thể chuồn khỏi nhà mà đến đây. - Hải Minh không khỏi thán phục, nhà Tường Vi bảo vệ thế nào cậu ta cũng từng thấy mấy lần đến trước.

- Tao biết tao giỏi.

- ...

- Thì quang minh chính đại đi ra thôi. - Tường Vi nói với vẻ mặt tự luyến không chút kiềm chế làm chàng trai trước mặt cũng chào thua.

"Rầm" một tiếng, đi theo là tiếng li cốc vỡ bỗng vang lên từ một góc của quán bar.

- Thăng chó! Mày là cái loại gì! Mau gọi thằng chủ của mày đến đây.

Một tên to con dẫn theo một đám người đã đứng trong bar. Tên bự đi đầu mặt còn tô điểm một cái sẹo dài bên má trái, ánh mắt hung hăng không coi ai ra gì lớn tiếng quát.

Tường Vi và Hải Nam đang trò chuyện vui vẻ thì chậm chậm quay đầu ra phía cửa nhìn đám người mới vào. Tường Vi nhìn chúng vẻ mặt tự đắc không đổi sắc, giọng châm chọc nói:

-Ồ! Người êu mày đến kìa Nam

/End chương/

Lời con bệnh tác giả: Chép, ban đầu định viết truyện Teen nhưng thấy bản thân quá già đầu nên quyết định dẫn lối nó theo Hắc Bang cho theo sở thích đánh nhau của con tác giả. Cơ mà có nên bắt đầu đọc ngôn tình sắc cho dễ viết không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Con Hẻm Đầy Xác Chết.

Chương 5

Hải Nam nhìn chòng chọc vào chúng, ánh mắt khinh bỉ, chân mày nhíu lại vì tức giận. Có người đến Dạ Khuyết gây sự không phải lần đầu nhưng những tên này không giống chúng. Tuy rằng nhìn bề ngoài sẽ khó phát hiện nhưng mỗi tên đều mang theo súng hoặc dao theo, dắt ở thắt lưng.

Mười tám tên chiếm hết một góc phòng, còn lại những người khác, một số thì hoảng hốt chạy toan loạn, một số thì tìm ngay chỗ trốn để tránh loạn, còn một vài người khác, vì đã hiểu rõ Dạ Khuyết thừa năng lực giải quyết đám này nên ngồi im như không có chuyện gì. Hải Minh vẫn ngồi yên bên cạnh Tường Vi, tiếp tục dò xét những tên đang hống hách gần cửa.

Bỗng nhiên, có một chàng trai khá đứng tuổi tiến đến trước mặt bọn chúng. Người này toàn thân là đồ đen, trên mặt cũng có một cái sẹo không to lắm ở đuôi mắt phải. Không giống như tên to con đi đầu - sẹo to thô kệch kéo dài xẻ đôi gương mặt, xấu xí vì xử lí qua loa, vết sẹo cũng rất tồi thì vết sẹo trên gương mặt người này lại càng khiến khuôn mặt hơi sạm lại càng nam tính và thu hút.

- Các người muốn gì?

Giọng nói của người đồ đen khá trầm nên mặc cho đang nói rất điềm tĩnh cũng không giấu nổi uy nghiêm khiến người khác khiếp sợ. Tên to con đi đầu trong đám người đến gây sự cũng có chút hoảng hốt nhưng đã định thần lại ngay sau đó. Không hiểu hắn lấy dũng khí từ đâu nhưng mặt vẫn trông rất tự tin, vừa chỉ ngón tay vào vai người mặc đồ đen, đẩy cậu ta ra sau, vừa nói:

- Cái loại chó giữ cửa như mày không có quyền hỏi ông câu đó. Gọi thằng chủ của mày ra đây. Nhanh!

Câu nói của hắn rõ ràng rất khiêu khích, bọn đàn em đi theo tự mãn mà mở một tràng cười quái gở. Bọn chúng dường như không để ý rằng có những người trong sảnh chính của bar và nhân viên đều có một vẻ mặt hết hoảng, run sợ. Nhưng trái với vẻ mặt của họ, nam thanh niên mặc đồ đen vẫn thản nhiên như không có gì.

- Mời về. - Cậu ta không để ý đến đám người đang lớn lối tức giận muốn chửi gì đó mà quay đi nói với những người ở trong bar - Mọi người cứ tiếp tục.

Tên cầm đầu gây rối đang đưa tay lên như muốn kéo người mặc đồ đen lại thì từ cửa, một lượng lớn cảnh sát ủa vào trong và bao vây lấy bọn chúng.

- Cảnh sát đây, dơ tay lên!

- Đại ca nói chỗ này cóm không quân cơ mà?

- Đại ca làm... làm... sao đây?

Mấy tên đàn em thì ríu rít, hoảng sợ, dồn dập hỏi tên cầm đầu nhưng mặt hắn cũng không giấu nổi ngạc nhiên. Người đó nói với hắn bar này dành cho đám con nít ranh, tại sao lại được cảnh sát che chở thế này. Hơn hết là hắn phải làm sao để thoát, người kia đã nói đảm bảo cho hắn sau khi xong việc sẽ đưa một khoản tiền lớn để gia đình hắn ra nước ngoài. Phải! Phải rồi! Còn vợ con hắn ở nhà, hắn không thể để bị bắt được. Nếu hắn bị bắt người kia làm sao lại cứu hắn, hắn sẽ mục xương trong tù, còn vợ con hắn sẽ thế nào đây. Nghĩ đến đây hắn đành phải đánh liều, hắn cần phải thoát ra, đưa vợ con cao chạy xa bay.

- Không còn cách khác! Xông lên!

Tiếng hắn vang lên, lập tức bọn chúng rút súng và dao tiến lên đánh với cảnh sát ở gần cửa để chạy ra ngoài, một vài tên còn non, sợ sệt mà dơ tay đầu hàng. Những cảnh sát gần cửa nhìn về phía trong bar rồi gạt đầu, đánh hờ nhưng thực chất là tránh cho chúng đi qua rồi áp tải những tên đầu hàng và rời đi ngay sau đó.

Quang cảnh quán bar trở lại bình thường hết như không có vụ ẩu đả vừa rồi. Nhưng trên quầy rượu đã không còn hình dáng của Hải Nam và Tường Vi.

Lúc cảnh sát ủa vào bar...

- Vi, mày về nhà đi, tao đi có việc.

Hải Nam nói với Tường Vi rồi lập tức quay đi. Để lại Tường Vi ngồi một mình trên quầy rượu, mắt trái cô trùng xuống, còn mắt phải vẫn luôn bị che phủ bởi tóc mái. Chỉ cần khi không có những người thân thuộc gương mặt cô sẽ trở lại với vẻ lãnh khốc thường ngày. Cô nhìn vào đám người nhí nhố vừa rời đi, suy tư không lâu cũng bước xuống khỏi ghế mà rời khỏi đó.

- Aaaaaaaa...

Tiếng thét kinh hoàng vang lên tại một con hẻm tối tăm bị át đi bởi tiếng nhạc từ những dãy nhà bên cạnh mà hòa vào màn đêm. Từng xác chết lẫn lóc đầm máu kéo lê cả trăm mét, những cái xác rất thê thảm với nhiều vết chém như thịt băm chưa kĩ hoặc bị chặt mất tay chân. Trong tận cùng của con hẻm là một người đàn ông to lớn đang sợ hãi tột độ mà thu mình về sát bức tường rong rêu.

- Tha cho tôi... xin tha cho tôi... tha cho tôi đi...

Kẻ đó không ai khác chính là tên cầm đầu vụ gây rối mấy chục phút trước ở Dạ Khuyết.

- Tôi... tôi... còn vợ con ở nhà... Xin tha cho tôi.

Hải Nam bước đến trước mặt hắn làm hắn càng hút hoảng và run sợ. Gương mặt Hải Nam dậy lên một vẻ tàn ác, còn hơn cả lúc bọn chúng gây rối trong bar.

- Là ngón tay này dám chỉ vào anh Khiêm phải không? - Hải Minh nói kèm theo một nụ cười tà ác. Cậu cầm ngón tay trở phải của gã mặt sẹo to xác trước mặt rồi bẻ, cơ hồ có thể nghe được tiếng xương gãy vụn.

Nỗi đau gây nát xương làm hắn đau đến ngất lịm đi. Còn Hải Minh vẫn chưa hết tức giận, lôi con dao găm trên thắt lưng hắn rồi vung tay lên như muốn băm kẻ trước mặt ra thành từng mảnh.

- Thôi được rồi.

Giọng nói trầm trầm mà ôn hòa ấy là của Gia Khiêm. Dáng người cao lớn mặc đồ đen ấy xuất hiện sau lưng Hải Minh, một tay cầm cánh tay có dao đang gồng lên muốn chém chết tên trước mặt của cậu, một tay lấy cái dao ra.

Hải Minh không còn tức giận, không còn muốn giết người mà quay về sau nhìn Gia Khiêm.

Con người vẫn luôn kì lạ. Dù thông minh, lí trí đến đâu thì chúng ta cũng không thể bắt mình yêu một ai đó. Và ngược lại, càng cố quên, cố ngăn cản mình yêu một người thì lại yêu càng sâu đậm.

- Vừa hết gói oishi. Khoai tây vẫn ngon hơn bắp nhiều.

Tiếng Tường Vi vang lên từ góc tường bên trái con hẻm, cách nơi Gia Khiêm và Hải Minh đứng không xa. Cô vẫn như thế, trước mặt hai người họ thì luôn nhí nhố, bồng đồng. Trước cảnh xác chết đầm máu đang được nhanh chóng thu dọn ấy mà biểu cảm không đổi, thư giãn ăn oishi như xem hoạt hình.

Hai kẻ đứng đó chỉ đành nhìn cô rồi cười khổ. Cô rất ham xem đánh nhau, họ cũng biết nhưng cỡ này với cô xem ra chỉ như trò tiêu khiển.

- Tìm người nhà của chúng, gửi cho họ một số tiền. Xác thì hỏa táng rồi đi rải chỗ nào đấy. - Gia Huy nói với một đàn em thân cận, cậu thông hiểu cho việc bọn chúng phải bước vào con đường đen này. Nhưng cậu cũng hiểu, cái gì là cần bảo vệ, tuyệt đối không thể để cậu ấy có bất kì sự xâm phạm nào.

Xác và vết máu của mấy tên côn đồ gây sự ở Dạ Khuyết đang được xử lý một cách chuyên nghiệp, thu dọn đến đâu sạch sẽ chỗ đấy. Từng đoạn từ ngoài đường vào sâu trong hẻm đều được thu dọn như chưa có gì xảy ra.

- Đánh nhanh mà dọn cũng nhanh đấy chứ.

Một gói oishi khoai tây đã bóc chìa ra trước mặt Tường Vi cùng một giọng nói quen thuộc. Cô lập tức giựt lấy gói oishi và ăn nhồm nhoàm một cách ngon lành.

Khoan! Giọng nói này là... ? Cô tò mò quay đầu sang nhìn về người con trai vừa đưa oishi cho cô.

- Con... Con gà!

/End chương/

Lời con bệnh tác giả: Khi viết đến các nhân vật phụ thì chưa định hình mình sẽ viết nhân vật thế nào. Đến cuối cùng lại viết hai soái ca của chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Con Gà!

Chương 6

- Con... con gà!

Tiếng Tường Vi thốt lên thu hút sự chú ý của những người đang đứng gần đó. Hải Nam và Gia Khiêm dồn sự chú ý về kẻ đứng trước mặt Tường Vi.

- Con gà? - Hải Nam không giấu tò mò, ngây ngốc hỏi.

Thực ra Tường Vi chưa bao giờ gọi Thiên Long như thế, chỉ là tự nhiên thấy hắn thì thốt ra. Cô nhìn chăm chú Thiên Long, nghĩ lại thấy cũng không giống con gà, mặt không giống, tay không giống, chân không giống... kết luận là nào gà. Cô chấp nhận cái suy nghĩ không giống ai ấy rồi kéo đầu óc về hiện thực. Mà không đúng! Đây là lần thứ hai, chính xác là lần thứ ba hắn xuất hiện bất thành linh gần cô mà cô không hề hay biết. Tường Vi vốn là người có trực giác rất tốt, cũng có độ nhạy bén khiến người khác nể phục. Tường Vi nghi hoặc, liệu có phải cảm giác của cô kém đi rồi không? Hay là đã tàn tạ đến mức một tên to xác như Thiên Long đến gần mà cô không nhận ra?

Thiên Long giật lại gói oishi trên tay Tường Vi, hắng giọng nói:

- Phát ngôn bừa bãi, không cho nhóc ăn!

Nhìn gói oishi bị cướp mất, Tường Vi không khỏi xót xa, thèm thuồng. Những lát khoai tây chiên mỏng dẹt, vàng rộm, giòn tan làm sao. Ôi cái hương vị khoai tây tươi ấy, mặn mặn, ngọt ngọt, thêm một chút rong biển, thật khiến người ta không kiềm lòng được mà!

- Trả đây! - Tường Vi không cam lòng nhìn gói oishi bị cướp mất, quyết định tới giành lại.

Cô nhào đến trước Thiên Long, dơ móng vuốt về phía tài sản của mình - Tường Vi cho là như thế.

Hắn cầm gói oishi dơ lên trời, người vốn đã cao, sai tay cũng khá rộng. Tường Vi đáng người nhỏ nhắn đầu thế theo kịp. Mặc cho bao kiểu nhún, nhảy, chụp của cô, gói oishi vẫn yên vị trên tay gã con trai. Mặt hắn biểu lộ đủ sự thích thú, chăm chọc không chút che giấu nên lại càng làm Tường Vi tức điên. Nhất định không chịu thua, cô dồn sức giẫm lên bàn chân hắn.

Vậy là nguyên một chiếc Converse Chuck Taylor 2 màu xám, cổ thấp SF chiếm chỗ ịn lên khiến chân Thiên Long đau điếng. Còn Tường Vi nhân cơ hội, đoạt lấy gói oishi khoai tây rồi thỏa mãn, thưởng thức chiến lợi phẩm của mình.

Đàn em của Hải Nam và Gia Khiêm đã rút đi sau khi dọn dẹp sạch sẽ. Không một vết máu, không hề có dấu hiệu gì cho thấy nơi cuối hẻm này từng xảy ra đánh nhau hay sự chém giết.

Hải Nam và Gia Khiêm đi tới chỗ hai người vừa chiến đấu... vì một gói oishi.

- Tham ăn không bỏ. Mày đúng là không có chút tiền đồ. - Hải Nam mặt khinh bỉ, buông câu châm chọc Tường Vi.

Tường Vi ăn không ngừng, mãi đến khi “chén” xong, quăng thẳng vỏ ra đằng sau mới phui tay, nói:

- Có thực mới vực được đạo. - Kèm vẻ mặt “ngây thơ, vô tội”.

Hải Nam mặt khổ tâm nhìn cô nàng này, nói không nên lời. Cũng may còn chưa xem cậu và Gia Khiêm như người vô hình.

- Ai? - Gia Khiêm vốn hòa nhã, không đầu không đuôi hỏi. Ánh mắt tò mò tia về phía Thiên Long.

Tường Vi có thoáng lúng túng, không biết nên giới thiệu thế nào cho đúng. Sự xuất hiện của hấn ở đây cô đã không thể lý giải thì làm sao nói rõ cho hai kẻ tò mò trước mặt nghe được.

- Cùng bàn.

Cách lý giải này không sai lệch lắm, không, là đúng sự thật. Cô không biết gì về hấn, còn quá sớm để đưa ra một kết luận hay ý kiến gì về con người này.

- Thiên Long, Chào. - Hấn giương hai ngón tay từ trán chĩa về trước, làm động tác chào. “Cười công nghiệp”, nói.

- Hải Nam - Chàng trai tóc hai mái đáp lễ lại màn tự giới thiệu, rồi chỉ ngón tay cái sang trái, giới thiệu người kế bên. - Gia Khiêm.

Tường Vi nhìn chán mấy gã to xác dò xét nhau, sức nhớ ra sự việc có vẻ không liên quan tên trước mặt. Tò mò hỏi hấn:

- Sao nhà ngươi lại ở đây?

Tường Vi cũng không biết nên xưng hô sao cho phải. Thiên Long không thân tới độ xưng mày - tao, cũng không thể xưng tôi - cậu. Nên chém luôn cách xưng phong kiến vào.

Người nào đó về mặt giả bộ tiếc nuối, chỉ vào vỏ oishi sau Tường Vi, giọng ủy khuất mà đáp.

- Đi mua oishi.

Cái lý do này ai nghe cũng thấy không hợp lý, nhưng chẳng có cách nào phản bác. Tường Vi lại nghĩ, việc này và cả vụ đánh nhau của Vũ Thiên có vẻ gì đó... ừm... liên quan đến nhau. Là do hấn? Cô nhìn Thiên Long chăm chăm, mãi miết đuổi theo những suy luận trong đầu.

- Về thôi, lạnh rồi. - Gia Khiêm giọng ôn tồn xua tan đi tình thế bức bách, khó xử này.

Tường Vi thôi nhìn Thiên Long, quay qua nói với Gia Khiêm:

- Em về thẳng nhà. - Rồi quay mặt đi, ánh mắt lại trở về sắc lạnh. Bóng người nhỏ nhắn chìm vào ánh sáng của những bóng đèn trên đường lớn rồi mất hút.

Thiên Long lấy lý do phải đi mua gói oishi khác, nên từ biệt Hải Nam và Gia Khiêm rồi rời đi ngay sau đó.

- Trông hơi khác thường ngày.

- Ừm. - Hải Nam đồng tình với câu nói của Gia Khiêm, gật đầu một cái. - Nó có ham ăn, bình thường cũng sẽ không giận dỗi mà tranh đoạt lại đồ ăn như thế.

Hai người bước tiếp về phía Dạ Khuyết. Đêm đã về khuya, vì sự kiện vừa rồi nên cả tòa nhà đều đóng cửa sớm.

Hải Nam hai tay đút túi quần, suy tư không lâu rồi nói:

- Lúc đấy nó rất tự nhiên, không giống như vẻ tươi cười trước mặt chúng ta.

- ...

Gia Khiêm im lặng không đáp, điều này anh cũng công nhận. Bình thường thấy Tường Vi vui cười là thế, nhưng chỉ cần không có mặt người thân quen thì cô lại trầm lặng, hoàn toàn không có cảm xúc. Đôi khi ta biết được sự thật, nhưng chỉ có thể chấp nhận chứ không thể thay đổi nó. Về vấn đề này, anh không có cách nào, những người khác cũng thế.

Anh lấy áo khoác của mình, khoác lên cho Hải Nam. Hai người nhìn nhau vài giây rồi tiếp tục quay trở về Dạ Khuyết.

/End chương/

Lời con bệnh tác giả: Ủa ủa -_- hai ông này đã sợ lạnh thế sao không bắt taxi hay gọi đàn em đón, mà mất công đi bộ chi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Chọn... Làm Một Người Không Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.